

ja: hogy szakítson véget a mai áldatlan helyzetnek.

Mert ezt a helyzetet nemcsak az ellenzék, nemcsak az ellenzéki és munkapárti közvélemény találja áldatlannak, hanem a miniszterelnök is. Áldatlan ez a helyzet, amelyben az ellenzék csak kesereg és panaszkodik talán abban a hitben, hogy őt sérelmek érték és erőszakkal támadnak neki, ha meggyőződéseért nagyobb erővel sikra száll. Jogos-e ez a hit és igaz, és mennyiben igaz és jogos, ez most nem fontos. Rendkívüli eszközökkel küzdött a kisebbségi erőszak és rendkívüli eszközökkel győzött a többség. Ám a helyzet, mely ebből keletkezett, áldatlan és veszedelmes. Félre tehát a rendkívüli eszközökkel, a gyűlölködéssel: a közvéleményben már megérett a béke gondolata, véget akar vetni a testvérharcnak, együtt akarja látni a magyarságot, magyar érdekek közös védelmében. A miniszterelnök nemcsak nem áll útjában, de maga hívja föl a közvéleményt: legyen erősebb, határozottan nyilvánítsa akaratát, gyakoroljon nyomást azokra, akik a béke és megértés útjában vannak, akik még mindig „rendkívüli eszközökkel”, gyűlöléssel akarnak küzdeni.

A szábor. Zágrábból jelentik: Szombaton ült össze az új országgyűlés. A szerb-horvát koalíció, mint a szábor többsége, Medakovich Bogdánt jelöli az elnökségre. Magdics Pétert első alelnöknek, Lukinics Ödönt pedig második alelnöknek.

A miniszterelnök a kormány programjáról. A munkapárt tagjai január 1-én tisztelgenek Tisza István gróf miniszterelnök előtt, hogy őt az újév alkalmából üdvözljék. A párt nevében Beöthy László volt miniszter fogja a miniszterelnököt köszönteni. Ugy értesülünk, hogy Tisza hosszabb beszédben válaszol majd, amelyben *részletesen nyilatkozná fog a kormány jövő esztendői programjáról és munkatervéről.*

Vasut helyett jó volna már autójárat is.

— Az alsótanyai közlekedés. —

(Saját tudósítónktól.) Egy előkelő belügyminiszteri tisztviselő Szeged város ügyeiről beszélve, azt mondta, hogy nincs füresőbb hatósága a szegedinél. Míg más városok hatósága — ugymond — majd lejárják a minisztérium küszöbeit, hogy városuknak valamit haza vigyenek, addig többször megtörténik, hogy Szeged város vezetőférfiai oly kérelemmel jelennek meg a minisztériumban, hogy ezt vagy azt ne adják meg a városnak, amit a közgyűlés határozott, vagy a tisztviselők kértek.

Ilyenforma ügy az alsótanyai autójárat ügye is.

A Szeged-alsótanyai lakosság a mostani viszonyok között nem is reméli már, hogy az alsótanyai vasut a közeljövőben létesül. Megelégedne már a lakosság egy célirányos autójáratával is. Az Alsótanyán lakó harmincötezer lakosnak, mondhatni létkérdés az autójárat fölállítása. Ez rendezett levélpótlát, csomagkézbesítést, a városbani könnyű bejuthatást, a termelvényeknek olcsón és gyorsan piacrajutását jelenti. Mert a mai napon mindez nincs meg. Most rendezték az alsótanyai postaügyet, mégis hamarabb eljut egy újság vagy levél Szegedről Amerikába, mint Csorvára, ha ugyan az utóbbi helyre egyáltalában eljut.

Az alsótanyai lakosság már évek óta deputációzik az autójárat ügyében, míg végre két éve megmozdult a város vezetősége s kérelmezte az alsótanyai autójáratat felállítását a kereskedelemügyi minisztertől. Mult év november havában jött meg a válasz a város intervenálására és pedig rideg, elutasító válasz.

Ekkor a szegedi Gazdasági Egyesület részletes memorandumát intézett az autójárat ügyében a kereskedelemügyi miniszterhez s kimutatta, hogy az alsótanyai autójáratat nemcsak közszükséglet, hanem az államra nézve jövedelmező vállalat is. A Szegedi Gazdasági Egyesület kérelmét a miniszternél hathatósan támogatta báró Gerliczy Ferenc képviselő is, mire az akkori kereskedelemügyi miniszter, Beöthy László, a gazdasági egyesület felterjesztését elfogadta s kijelentette, hogy 1913. év tavaszán megindít-

ja a Szeged-alsótanyai autójáratot. A miniszter meg is rendelt négy nagy személyes és postaszállító autóbilit, melyek hivatalosan naponként reggeltől estig két óránkénti fordulóval lebonyolítani az alsótanyai forgalmat.

Az autóbilitok tavasz óta készen vannak s hogy az autóbilitok mégse járnak, annak Szeged város vezetőségének mivel sem menthető mulasztása az oka. Ugyanis Beöthy miniszter az autójáratat aktáit leküldte Szegedre még ez év elején azzal a kérelemmel, hogy a polgármesteri hivatal sürgősen jelentse be, hogy az alsótanyai központra van-e autóbilittal járható út s nincs-e ez úton olyan hid, vagy áteresz, amely az autóbilitot nem bírja meg.

A miniszter e leiratára a városi hatóságnak nyolc nap alatt kellett volna válaszolni. Azonban a válasz mai napig nem ment fel, dacára, hogy Beöthy miniszter három ízben is megsürgette. Azóta Beöthy rég nem miniszter s Szeged város képviselőjének közbenjárására az új kereskedelemügyi miniszter, báró Harkányi szintén magáévá tette az alsótanyai autójáratat ügyét s több ízben intézett sürgető leiratot a szegedi hatósághoz, hogy küldjék vissza az autóbilit ügyet, azonban kérelme süket fülekre talált.

Igy intéződnék el Szegeden a fontos városi ügyek. Pár sor írás miatt harmincötezer lakos küzd és vergődik hiába. Minden ember, ki csak járt az alsótanyai műton, tudja, hogy ott az autójárat, hisz alig van nap, hogy privát autójárat ne menne ott. Pár száz méterrel a kálváriával egy év óta javították az utat, amit két hét alatt meg kellett volna csinálni. Erre való tekintettel a miniszter már azt a koncessziót is tette, hogy míg a Kálvária-utresz készen nincs, addig a temetői járatja az autót s onnan a lakosság villanyoson bejöhet a városba. De ez sem lehetséges, mert a város hatósága rajta ül az akción.

Most a lakosság újra báró Gerliczy Ferenchez fordult, ki nem késelt ez ügyet a miniszterrel újólag tárgyalni. Harkányi báró miniszter ez ügyben a következő levelet intézte most Gerliczy Ferencnek:

Budapest, 1913. december 20-ikán.

Tisztelt Barátom! A Szeged-alsótanyai gépkocsi járat berendezése tárgyában van szerencsém Vele közölni, hogy

a helyedet az én szívemben, mert nem szeretsz, mert szívtelen kokott vagy...

— Fiam, te úgy látszik, megbolondultál!

— Ellenkezőleg! Nagyon is jól tudom, mit csinálok — válaszoltam emberfölköten erőltetett nyugalommal. — Hogy lásd, mennyire tudom, hogy mit csinálok, nem akarlak többé látni. Eredj, hagyj magamra.

Szó nélkül ott hagyott. Bámultam utána mindaddig, amíg el nem tűnt. Leültem a padra és sirtam, mint egy gyermek. Nem tudom pontosan meddig ülhettem ott a tenyerembe dülleszkedve, midőn valaki megérintette a vállamat. Örömsugár villant át a fejemen:

— Ő lesz az!

Aki a vállamat megsimogatta, azonnal megszólalt. A pillanatnyi varázslatosság szertefoszlott.

— Mi a bajod, György. Beszélj már, mi a bajod. Hát nem válaszolsz?

Nem válaszoltam.

— Hát nem bizol már bennem — hánysa a szememre.

Ez már sok volt. Bizonyára Madelaine

küldötte a nyakamra, hogy megvigasztaljon. Haragosan utasítottam el magamtól:

— Nincs semmi bajom. Ugy sem érte meg. Az ilyesmi nem kislányoknak való. Eredj játsz a bábuiddal.

Évek multak el. Sokat utazgattam, miközben a gondolkodásom is erős változásokon ment keresztül. Hogy az igazat megmondjam, az én Madelaine nagynénemből alaposan kiabrándultam. Ha rá gondoltam, akaratlanul is elnevettem magam. Unokanővéremre, a kis szöke Hennyre egyáltalában nem gondoltam.

Utazásaim befejeztével hazatértem. Atyám várt a vonatról.

— Madelaine éppen nálunk van látogatásban — adta értesemre.

— Ugy? — válaszoltam csodálkozva.

— Még mindig olyan komoly?

— Hogyne! Itt van a Caesar nagybátyád is. Nemsokára feleségül veszi Madelainet.

Alaposan kimeresztettem a szememet, erre a váratlanul meglepő hírre. Hamar bele-

törődtem, hiszen olyan természetesnek is találtam az egészet. Különben mi közöm az egészhez?

— Ha beszélni akarsz vele, lenn találod a kertben — mondotta otthon az apám.

A verandáról figyeltem. Még mindig nagyon szép volt, de a gondolkodásomat a mellette sétáló sokkal szebb szöke leány vonzotta magához. Alig ismertem meg benne Hennyet. Mennyire megváltozott ez a bakfi.

Madelaine gyöngéden bár, de bizonyos etikettszerű komolysággal fogadott. Henny annál szeretetreméltóbb igyekezett lenni, de a szórakozottságát mégsem tudta elpalástolni. Tizenhét esztendő volt akkor.

Délután már sokkal közvetlenebbül beszélt velem s rövidesen össze is barátkoztunk. Madelaine sértően nevetett, ha együtt láttott bennünket.

Négy hét múlva eljegyeztük egymást.

Ma már a legteljesebb respektussal viseltetem nagynéném, Madelaine iránt, aki a sors forgandósága folytán a mostohaanyósom lett.

Olcsóságuk, tartósságuk és szépségük révén országhírűvé vált szegedi BUTOROK
első kézből, nagy választékban csakis az
Egyesült Műasztalosok Butorraktárában Szegeden, Tisza-Lajos körút 19. szám alatt
kaphatók, esetleg részletfizetésre is.